

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisćezěrnj w Budysćinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

11. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 18, 9—14.

Džeńš tydženja šmy so dopomnili na wutupjenje Jerusalema a šmy widželi, so staj hordosć a wutrobom twjerdosć Židow do hubjenstwa a njesboža pschinješkoi: pschetoz woni njehachu teho Knjesa pschijecž jako šlubjeneho Měšiaša. Tón Knjes pak, to derje pónawšchi, wupraji tamne wěšćenje, kotrež mějachmy džeńš tydženja sa tekst. Wón pak bě tež pónał, i wotkal bě tuta jich hordosć pschisćla, mjenujzj wot tych, kiž myšlachu, so je jich žiwjenje dospołne, tak so mohł Bóh šwoje spodobanje nad nim mēcz: to bēchu ćzi farisejzj a pišmawucženi. Tón Knjes pak wšchudžom, hdžež mējesche k temu sšladnosć, pschecžimo jich myšli wojowasche, kaž to tež widžimy w našim dženšnisćim šłowje, kotrež rēczi:

Wo farisejstkim a wo žloniku.

Wo farisejstkim rēczi Šbóžnik, potajkim wo jenym tych mužow, kiž myšlachu, so smēja junu wěšće šbóžnosć. Wón nam jeho potasa, kaž wón horje dže do templa, so by so tam modlił. Ale kažka bēšche to tola modlitwa! Wón njepschindže, so by i wutrobu so modlił, wón wšchaf njeje šebi wědomy, so dyrbjal jako hrěšny čłowjek ponižnje stupicž psched woblicžo šwjateho Boha. Nē, wón pschindže, so by widženy był wot čłowjekow; a w modlitwje njeprošy Boha wo wodacže šwojich hrěchow, nē, wón wšchaf myšli, so je šam psches šwoju mōž so hrěchow hladał, a tak w šwojich šłowach šam šebje škwali, hdžž praji: Ja so ćzi džakuju, Božo, so nješym jako drusy ludžo, rubježizj,

njeprawi, mandželstwošamarjo, ani jako tónle žlonik; ja posću so dwóžjy sa tydžeń a dawam džěšatk wot wšcheho, šchtož mam (11—12). Mōže so hordosć šjawnišcho potasacž? To njebēšche modlitwa, kažtuž chze tón Knjes mēcz, a tehodla wón tež praji: Šchtož so šam pomyschuje, tón budže poniženy (14). A tola, njenamaka so tajke farisejstke wšchneje tež hišće dženka mjes nami? Tón Knjes je drje i tutym pschirunanjom nam prawje potasacž chžyl, kał nješmē byčž pola naš a so dyrbimy so hordosće hladačž; ale kał husto drje so hišće dženka praji: Ja so ćzi džakuju, Božo, so nješym jako drusy ludžo! Kał husto so stawa, so čłowjek myšli, so tež wón njetrjeba Boha wo wodacže hrěchow prošycž! Kał lohto so stawa, so čłowjek bjes šchescžijanšteje lubosće i wěšćym šazpitwanjom hlada na šobucžłowjeka, kaž tam farisejstki na žlonika! Tajki čłowjek špyta drje so samolwecž se šwojim čzinjenjom a žiwjenjom; ale wón hlada jenož na nēkotre pocžinki, kiž ma, šabudže pak pschi tym, tež šedžbowacž na šwoje hrěchi a pschestupjenja, bjes škotryčž žadny čłowjek njeje. Tuta hordosć pak potom tež dobre plody njepschinješe, pschetoz wona čłowjeka šawjedže, so njeby bližšchemu ničzo dobreho dowērił, so by jeho bjes šmilnosće šudžil, so by na njeho se šazpicžom hladał. A psches tutu hordosć bywa tež štejšchcžo tajkeho čłowjeka pscheco čžešće a hubjenšche; pschetoz čzim dlēje hordosć w čłowjeku wostanje, čzim wjetšchi budže tež hrěch pschecžimo Bohu; a čzim dlēje čłowjek wot Boha džěleny wostanje, čzim bóle namaka so šašo nowy hrěch do wutroby čłowjeka; a čzim dlēje je čłowjek we šwojej hordosći wostal, čzim čžešćcho budže

jemu tež, šo šašo na prawy pucž wróćić. Derje pať s najmjeńšcha ja teho, kiž šo hišćeže w prawym čašu wróćo namakať k swojemu Bohu; tón pať, kiž wostawa w hordosći a w hrěchu, tón dyrbi šam na šebi šhonicž wěrnosć šłowa: Šchtóž šo šam pomyščuje, tón budže poniženy.

Tón Anješ pať nam tež tudy pokasuje, kať dyrbimy šo k Bohu modlicž, a tehodla wón w pschirunanju wo zloniku rěči. My wěmy, šo zlonizy pola Židow jara česćeni njeběchu. A runje jeneho s nich staji tón Anješ farisejštemu napschecžimo, šo by jim a nam pokasať, šo psched Bohom žane pohladanje na parschonu njeje, ale šo ma Bóh šwoje špodobanje nad hrěšnikom, kiž pokutu čžini. Haj, wón bě hrěšnik a wjedžišče to tež, tehodla wosta; nasdala stejo a nječasče tež šwojej woczi k njeješam posběhnucž. Wón w šwojej ponižnosći myšli, šo je jeho hrěch wjetšči, hač šo mohl Bóh jemu wodacž. Wón nješpnta šo samolwjecž, ně, wscho, šchtóž wón praji, je: Božo, budž mi hrěšnikovej hnadny (13). Šchto leži wscho w tutym šłowje! Wěra do Boha, pšnacže, šo je wón hrěšnik, nutrna prošwa wo wodacže hrěchow, niz pať dofelž je wón šej to psches šwoje žiwjenje šašlužik, ně, Bóh čžyhl to čžinicž se šameje wótzowščeje hnady! Tuta rjana ponižnosć šo jemu pať tež hnydom mytuje; praji tola tón Anješ wo nim: Tón džěšče ša praweho do šwojeho doma psched tamnym (14). Tu widžimy, kať mamy šo tež my w šwojim žiwjenju šadžeržecž, hdyž njechamy jenož ššchescžijenjo rěčacž, ale tež byčž. Niz hordži kať farisejšti, pschetož my wschať šmy wschitzu hrěšnicž, ale ponižni dyrbimy byčž; w kóždym čašu dyrbimy šo dopomnicž, šo našcha móž njemóže dobyčž, ale šo tam horjetach w njeješach tež našch Bóh bydli, šotrehož hnada je wulka a je ta šama wostala, šajkaž běšče w přjedawšchich čžasach. Ponižni dyrbimy byčž a dyrbimy šo dopomnicž na šwoje hrěchi; a modlicž dyrbimy šo k swojemu Bohu, šo by wón tež nam našče winy wodať, šo njebychmy wusamknjeni byli s jeho wěčžneje domišny, ale šo bychmy tež my měli šwojich dušchow šbóžnosćž. Niz hordži, ale ponižni, pschetož šchtóž šo šam pomyščuje, tón budže poniženy; a šchtóž šo šam ponižuje, tón budže pomyščeny.

Ja žitny šym a wumrjecž čžu
Po twojej šwjatej woli,
We šbožu a tež nješbožu
Mój duch čži k wschemu šwoli.
Šdyž posledni čžas nastawa
A šmjercž šo še mni pschibliža,
Mój duch je jara šnadny,
Šdyž dale rěčecž njemóžu,
Dha k njeju pomhaj šdychnjenju:
Ach Božo, budž mi hnadny! Šamjeń.

W. we L.

Dwaj njejenajkaj kemscherjej.

(Luf. 18, 9—14.)

Šłóš (508): Š Jesu, šwětlo žiwjenja —

Štaj njejenajkaj kemscherjej	Muž, farisejški nahladny,
Na šchecžžy wobaj kemschazej,	Ššam še šobu je špokojny;
Šiž do templa tam pschindžěščaj	Ššo stejo šchěri hordosnje
A psched Bohom šo modlesčaj.	A nadutwa šo wohidnje:

Ja šo čži, Božo, džakuju,
Šo njerunam šo žanemu
Wot wschělich hrubych hrěšnikow
A tež niz temu s zlonikow!

Ša tydženi dwójžy posčžu šo
A dawam džekatt wot wscheho
Ša samoženja šwojeho
Do templa tudy twojeho! —

Pať zlonik stejo nasdala
Do njeješ woczi nješběha;
Wón na wutrobu hladajo
Še w šwojich hrěchach šesnať šo.

Budž hnadny, Božo, hrěšnikovej
Mi! — prošy s prošwu pokornej;
Psched šwjatej Božej prawdosčžu
Wón šhudy steji s hanibu. —

Ša praweho dom wróći šo
Psched tamnym zlonik wšstajo;
Wón wodacže je namakať
A šameho šo Bohu dať! —

Tať Šbóžnik nam našch pokasa,
Šchto myšl je jemu špodobna;
Wón hidži šamokhwalerjom,
Ma lubo šhudyh hrěšnikow.

Ach, wufamy šprawnu ponižnosćž;
Šnej šbóžna pschindže špokojnosćž
Do dušče, hdyž je pšnala,
Šo prawdosćž s hnady dostawa!

A žiwjenje je šbožowne,
Šdyž hrosne šhinje hordženje;
Šlej, njewušchni šmy hrěšnicž,
Šiž wschědnje s hnady žimi šmy!
M. U.

Ššamoprawy a šhudy hrěšnik.

Šndianat a běly běščaj psches předomanje, wot wobaju šlyšchane, k pšnacžu šwojich hrěchow pschischaj. Šbršy běšče tón Šndianat hnadu Božu wěražy šapschijať a radosć a měr šo jeho dušchi dosta; tón běly pať njemóžěšče doľho tule hnadu šapschijecž. Wulki štyst a štarosćže jeho čžiščěčachu a jeho nimale do šadwělowanja ponóřjachu. Šas še šwojim brunym pschecželom šo šetkajo jeho šo praščešče: „Šchto to je, šo dyrbju ja tať doľho pod teje čžezu šwojeje wutroby šhodžicž, mješ tym šo šy ty tať šbršy trošcht namakať?“ — „Š bratije — wotmolwi Šndianat — to čžzu čži prajicž. Šohaty šěrschta pschischedschi čžze čži nowu šuknju daricž, ale ty šamu šwoju šuknju wobhladujo prajišč: „Ša njewěm, moja šuknja je wschať hišćeže prawje dobra; ja wěrju, šo wona hišćeže doľho džerži“. — Šotom wón tu nowu šuknju mi pšficža; ja šwój šary šabat wobhladašchi praju: „Tón ničžo wjazy šbóžny njeje“, a jón hnydom přecž čžišnywschi ja tu nowu šuknju pschijimam. — Tať, bratije, ty najpředy špntujěš, hač njemohla šama twoja prawdosćž čži hišćeže šhwilu šlužicž a ju njerady pšschějšč. Ša šhudy Šndianat pať žaneje njemějach, duž šo tež naměšče šradowach, hdyž šo mi Šhryštušowa prawdosćž pšficžěšče.“ Šes. 61, 10.

U.

Šhrěšnik.

Duchowny Šauschenbach Šlberfeldski ras šhoreho wopntowasče, šotryž pschěstacž njemóžěšče, šo s najšlyšchimi wurasami jako najwjetšeho mješje wschěmi hrěšnikami wopišowacž. „Tať džě je wopravdže wěrnó, šchtož šym wo Waš šlyšchal?“ prajěšče šwěrný dušchowpastyr. Ššchi tyhle šłowach šo šhory posběhnywschi džěšče: „Šchto šče wo mni šlyšcheli, knjes duchowny? Mi njemóže ničtó s prawdu ničžo šle wumjetowacž.“ A nětko šo tónle předy tať ponižny hrěšnik do wusběhowanja šwojeho šandženeho žiwjenja a šórtich šwarow na šwojich njepšchecželow a pschibłodnikow rošhori, šotšiz džě běchu jemu še šlym pschibłodženjom šchimdu čžinili. — „Niz wot njepšchecželow a pschibłodnikow“, wotmolwi Šauschenbach, „ale wot Waš šameho šym ja to šlyšchal, šo šče Šy pjećža taťki šly čłowjek; ja pať nětko derje widžu, šo Šy šam to njewěricže!“

U.

Mi hrěšnikej budź hnadny!

(Lut. 18, 13.)

Ja, šwjaty Božo na njeju,
Kaž zlonik steju i dala;
Eso tebi bližicž njewěrju,
Mje moje hrěchi pala;
Na wutrobu, na hrěchow žro,
Ja kacžapólnje dyrju ho:
Mi hrěšnikej budź hnadny!

Esym polny brudow, masany,
Mje trundle hrěcha kryja;
Tež khory šym a wuřadny,
Mi styfki w duschi rya;
Esej moczi šběhnyč njeważu,
Ja i Bohu jeno šdychuju:
Mi hrěšnikej budź hnadny!

Drje hódny nješym hrěchow dla,
So mje tu semja nořy;
Ja wěm pak, so Bóh hnadu ma
Sa hrěšnika, kiž prořy
We wěrje, prawej pokucze,
Eso džeržo Khrysta prawdosče:
Mi hrěšnikej budź hnadny!

Haj, wučiče mje psches Khrysta krej,
D Božo milosčiwny!
Ja dowěrjam ho Šbóžnikej,
So psches njeho šym žiwny.
Duž w žiwjenju a wumrjeczu
Ja we nim i tebi šdychuju:
Mi hrěšnikej budź hnadny!

K. A. Fiedler.

Wudželejče flóncžne pruhi.

Jemu nježelu po předomanju i dwórskemu předarjei Štöcker w Barlinje prosty burški muž i wokolnosče města šastupiwšchi 4 tolerje (12 hriwnow) na blido položi, prajizy; „Njes dwórski předarjo, Wy šče i pschedřydu Barlinskoho měščezanskeho miřionstwa a snajecze jako tón wěšče dosčž šmjercžkudnych šwójbow w Barlinje! Ja Wař prořchu, so byščeje wot tyčle 4 toleř pschichodne nježele dali po jenej flóncžnej prusy do prawje šhudeje šwójby padacz. To pscheju i wutrobnej džatownosčzu sa žohnowanje, džensniřchu nježelu i Wascheho předomanja dostate!“ — Štöcker džesche! „„Nó haj, to čžu jara rady wobstaracz, ale kak wulka dyrbi džě kóždy ras tale flóncžna pruha byčž, luby mužo?““ Tón bur mēnjese: Njech kóžda tale flóncžna pruha něhdže 50 pjenjeřkow wučžini, pschetož hižo tónle šnadny pjenjes je wěšče dořahazy, so tu a tam jako wutrobu šwjeřelaza a wofšewjaza flóncžna pruha škutkuje. Njes dwórski předar to wobkruczejo pschilubi pěknemu mužej, po jeho wufasanju čžimicž. — Šdnyž běšche ho potom 24 nježel pominyło, běšche tež woprwdže Barlinski dwórski předar 24 polhriwnow jako flóncžne pruhi šwudželowal; ale niž jeno to, wón šam běšche tež runje tak wjele flóncžnych pruhow abo jich hišččeje wjele wjazy dostawał. Wón běšche tak wjele „Šaplacz Bóh!“ i hnuteje wutrobny šměl jako džak šobu domoj wšacz. Wón běšche tak wjele blědnych džěščžownych woblicžow widžal, po kotryčž i jeny domobom pschi jeho wopyče a tym darje, kotryž šficicž šmēdžiče, ho flóncžna pruha rošščěrjowasche, so wón i temu roššudženju dozpi: Ach, kajke wjeřele šu mi tele flóncžne pruhi dobrocžiweho bura pošficžale! To šebi jako šajnu

šajnadu sa žiwjenje šajišch: kóždu nježelu dyrbi dale se šameje twojeje móšchnje tajta flóncžna pruha do šhudeho doma abo tyščneje wutrobny padnyčž. Wotnyřlene! wufonjane! A Štöcker njeje pschi tym wofšudnył, ale kóždemu, kiž ho jeho prascha, i hnutej wutrobu rjeknje: „D ja šym wjele wjazy flóncžnych pruhow dostawał, džžli šwudawał!“ — Dži a čžiń tehornja! Šěnje pak šebi pomjatkuj: Wono nježerbi kóždy ras polhriwnicžki byčž, kotruž jako flóncžnu pruhu wudželešch! Wutrobne, dobrocžiwne flówo móže tež dosčž wulke džžwy škutkowacz. Pschetož kóždy je sa lubosčž a džělbranje pschistupny. Wasche žony, wy lubi mužojo, šu šnawo hižo nježele dołho ho se štarosčžu a džžlom hospodařstwa bēdomawšchi ho rycžerřny wobarale pode wšchej móžnej čžežu pschi malicžkosčžach šwojeho domjazeho powołanja, a wam njeje do myřlow pschisčlo, i džělberniwym flówom flóncžnej prusy do jich dusche padnyčž dacž, něhdže prajiwšchi: Štarušča, šchto dha tak šdychujesč? Šój, polož šwoju wutrobu a wuřypaj šwoje štarosče tež ras šašo pschede mnu; šym čži to wšach psched wērowanskim woltarjom pschilubił, so čžu wšcho, wjeřele a horjo, i tobu džžlicž! — D kajke džžwy šamože tajke dobre flówczko lubosče a džělbranja škutkowacz, kak šamože šlabnych a špřoznych pošplynicž a — ššběhacz! — Ale tež waschi mužojo, lube žony, šu tak derje kak wy pschijomni sa flówo praweje lubosče a maja huřto, hdyž wodnyo tu a tamnu čžežlotu a pschecžiwosčž w powołanju šhoniwšchi na wjecžor domoj pschińdu, něščto tak mjeršaze a hórke pschi šebi. Ach! tehdy i milej flóncžnej pruhu lubosče pschischedšchi dajče waschim mužam i lubosčžiwym pomajšanjom šaczucz, so i waschej štronje domišnu maja, a so je wam hacž najlubšča wēž, i prawej, šwērnej štarobliwosčžu a dobrotu wšchē te morsččenja šwuhladkowacz, kiž čžychu ho wob džēń na čžole waschich muži šhromadžicž. — Haj, šlyščeje to wšchitny, kotřž čžecze šbožomni byčž: Wudželujče flóncžne pruhi.

U.

Žohnowanje křchža abo Boža pomoz w nusy.

Rjane powjedańczo i minjeneho lěštotka.

(Šotraczowanje.)

Šnjeni Šrabowšča běšche w žylej wokolnosčži šnata a lubowana a wořebje šhudži čžeščžowachu we njej šwoju šajnu dobrocčerktu. Š jeje pohrjebej běchu ho wulke čžrjōdy ludu šhromadžile a mnohe šlyšy šapachu na jeje row. Tež wjele wořebnych pschiwusnych běšche pschisčlo.

Šdnyž běšche pohrjebna šwjatocžnosčž dořonjana, bu na hrodže šnjemine wotšasanje wotewřene. Šarja mējesche tam 2 tyřaz toleř wustajenaj: dań mējesche wot dnja wuřiwacz, hdyž ho wotšasanje wotewři; žyle pjenjesh dyrbjesche dostacz, hdyž ho wuda. Wjšche teho běšche jej dowolene, so šmē šebi se šawostajenyh wēžow jedny kruč i wopomnjeczu wubracž, kotryžkuli by ho jej po dobrym rošmyřlenju špodobał.

Někotři wujojo a tež čžety hrořnje hladachu, so ma Šarja dwaj tyřkazaj toleri dostacz. Šlōbsche šemjanři bojachu ho, so najdrōžšchi a najwořebniřchi kruč i Šrabowšžneho šawostajenřstwa šhubja. Š tajenej pschecželnosčžu počžachu Šarji radžicž, šchto by šebi wubrala: „Šlej, tule drařtu i dobreje židy i piřanyhmi rōžicžkami! Wobhladaš šebi ju jeno prawe. Šōžicžki šu tajke, so jim podobne wjazy njenamatařch. A kak huřta a tořta je tuta žida. Ša drařta šama šteji. Šo běšche kwapna drařta njeboheje čžety. Šjenřchu niřdy njeoštanjesch. Šo by sa tebe kwapna drařta była.“

Šedny i pschitomnych pschiwusnych, šary wjšch bješe wšcheho tajenja, prajesche pak: „Šale drařta ho sa Šarju nješodži. Šjebajče jej tola tajke wēžy. Wjšche teho nima ničto do teho rēččēž. Šjech šebi wona šama wubēra.“

Wošebne knjeŕki hladachu ſa jeho rěč hroſnje na njeho a radžachu Marji ſaſy paſ to, paſ tamne. Marja beſche wot jich radženjow a wabjenjow kaſ ſawjerczana a njewjedzeſche, ſchto by ſebi wubrała. Pſtynwſchi to, rjekny ſaſtojniſ, kotryž beſche wotkaſanje wotewriſ a woſjewiſ: „Marja je ſhuda ſyrotka. Moja winowatoſcž je, ſo ſo po nej horje bjeru. Tu ſu wſchelake wošebne wězy, ſe ſkota a drohich ſamuſchſow. Knjeni Grabowſka chyzſche, to ja wěm a to wotkaſanje ſjawnje doſcž wupraja, Marji neſchto ſawoſtajicž, ſchtož je wjele winojte a ſchtož móže jej w nuſy pomoz bycž. Teho dla dam Marji czaſ, ſo móže ſebi roſkalcž, ſchto chze ſebi wubracž. Njekh wona jutſje ſaſo pſchjindže a nam praji, ſchto chze, a potom jej ja to pſchepodam.“

Nětko ſapocžachu ſo nowe radženja. Grodowſka kucharka radžeſche Marji, ſo by ſebi ſkoty pjerſchcžen ſ dejmantowym ſamuſchſom abo wjaſbu dobrych wošebnych parlow wubrała. Stary ſahrodniſ mēnjeſche, ſo by ſo ſa Marju najlěpje maſy wobraſt njeboheje knjenje hodžil, kotryž beſche do ſkota a dejmancžikow ſaſadžent. Eſlužobnizy pſchuwuſnych paſ wobkrucžachu, ſo jich knježa nihdy njepſchidadža, ſo by ſebi Marja neſchto tajke wubrała, ſchtož tajke proſte holzy nohycž njeſmēdža.

Maſajtra ſtejachu herbjo kaſ ſ wadže pſchjhotowani a wošebje wošebne knjeŕki njemōžachu wōtrje doſcž na Marju hladacž. A Marja jim prajeſche: „D moje hnadne knjenje, mi njeje wo to cžinicž, ſo bych nēkajtu drohu wěz ſ wōpomnjecžu doſtała. Tež najſnadniſcha wěz by ſa mnje najwjetſchu wažnoſcž mēla, dokelž je wot mojeje dobreje, lubeje knjenje. Wona je mi taſ doſcž pjenjeſ wotkaſala, ſchtož ja ženje ſaſlužila njejſhym. Dokelž paſ ſmēm ſebi ſwobodnje wuſwolecž, proſchu wo drjewjany ſchjiz, kotryž hnadna knjeni pſchi ſwojim mrēcžu w ruſomaj dzeržeſche a kotryž je ſe ſwojimi poſlednimi ſhlyſami a ſe ſwojim ſmjertnym potom macžala. To budže mi najluſſcha wōpomnjeſka a dopomnja mje na jeje poſlednje napominanja, kotrež je mi jeje mrējazy rōt wuprajiſ. Hdžy ſo po tychle napominanjach ſadžeržu, móžu ſkoto a drohe ſamuſchſki lohzy wōſtajicž. Požohnowanje njeboheje knjenje budže potom na mni wōpocžowacž.“

Ta próſtwa ſo wſchitkim jara ſpodobaſche a ſhwalachu jeje pobožne ruſwolenje ſ wjele ſłowami, hacžrunje ſo we wutrobje temu ſmējachu. Kucharka paſ prajeſche duzy pſchi wonhicžu Marji: „Ty ſy hlupa holza, ſo ſebi njejſhy neſchto lěpſche wubrała. Njejſhy dha ſo dohladała, ſo ſhym pſcheczy na tebe kawała? Stary ſchjiz budžiſche ſebi na pſchidawſ wſacž mohla; niſtō džē njeby to fedžbu mēl a ſa tym ſo praſchaj. To njejſhy mudra.“

Stary ſahrodniſ paſ prajeſche: „Wōh tebe ſwarnuj, lube džēcžo; ty ſy dobra pobožna a džaſowna duſcha. Drjewjany ſchjiz pſchjineže tebi wjazy žohnowanja, dhžli ſkoto a poſticži tebi w czaſu nuſy a drje hiſchcže we twojej ſmjertnej hodžinje wjazy troſchta, dhžli parle a drohe ſamuſchſki. Dopomni ſo tehdom na moje ſłowo.“

Marja ſhowaſche drjewjany ſchjiz w ſchinje a wōn beſche jej najwažniſchi a najluſſchi kruch jeje ſamoženja. Wſyche teho wjeſeleſche ju jara, ſo je ſo ſ luboſcže ſ poſojej ſ njenahladnej wězu ſpoſojila. Tamne nahramne knjeŕki ſwadžichu ſo pſchi džēlenju wošebnych wězow a mējachu ſ zhleho herbſtwa wjazy mjerſanja, dhžli ſwjeſelenja.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Pſchichodnu njedželu, 3. ſeptembra, ſmēje ſo Guſtav-Abolſſki ſwjedžen w Maſeſchczach. Popoſdnju w 2 hodž. budže ſerbſke ſwjedžeſke ſemſchenje ſ předomanjom knjeſa ſararja Mateka-Bartſkeho a nēmske w 4 hodž. ſ předomanjom knjeſa ſararja Echarſchmidta ſ Duchzowa. Po nēmskim ſemſchenju budže ſhromadžisna

ſ pſchednoſchſami w Seidžiz hoſcženju. S dobom ſo na tym dnju Boži dom, kotryž je ſo ſnutſtach rjenje wudebiſ a molowaſ, tu njedželu do wužiwanja woſmje. Duž lubi Eſerbja ſ wokolnoſcže, hotujcže, ſo na rjany ſwjedžen a wopokažcže luboſcž ſ naſchej ewangelſkej zyrſtwi, ſa kotruž naſche Guſtav-Abolſſke towarſtvo w roſpřoſchenju ſtutkuje.

— Saſdženu ſrjedu beſche ſacžmicže ſlōncžka, kotrež beſche w poſodniſchich krajach doſpoſne, ſo ſo cžmicžkaſche, pola naſ jenož podželne widžecž. Eſchtož wſchaj te wōkomitnjenja wobfedžbowal njeje, ſ zyla niſcžo wohladaſ njeje. Pſchetož njeby beſche pomrōcžene a ſlōncžko na ſame mjeſchiny ſ nich wuſtupi. Eſlōncžko ſo na dvě ſſecžinje ſacžmi. Po 3 hodžinach beſche ſacžmicže nimo.

— W Reichenamje pola Lubija ſwjeczeſche duchownje a cželnje ſtrowy wobhdleſ Gottfried Apelt ſwōj 100lětny narodny džē. Wōn ſo w mēſtacžku „ſtary Apelt“ mjenuje a je ſajimawe, neſchto ſe žiwjenja teho ſtarža ſhlyſchecž. 29. auguſta 1805 ſo wōn narodži. Wōn ſwoju wucžbu w taſ mjenowanej privatnej ſchuli doſta. Teho wuczeſ, ſ mjenom Krauſe, beſche ſtary burſki wotrocž, kotryž wēſo žadny ſeminar wophtaſ njebeſche. Tōn dopoſdnja cžitacž a piſacž wucžeſche, popoſdnju paſ by na polo džēlacž khodžil. W czaſu žnjow njemējeſche ſhwile wucžicž, tehdom to jeho žena wobſtara. Wona beſche jara kruta, kaſ Apelt powjeda, a prut a ſij pola njeje hrajeſchta. 6 lēt potom Apelt zyrſtwiſku ſchulu wophta, kotraž dženkha hiſchcže na tym ſamym mēcže ſteji. Džēlacž lēt ſtareho Apelta Boža rucžka ſaja a je wōn na tym dolho cžerpicž mēl, poſdžicho paſ bu zyle wuſtrowjeny. Po ſchulſkim czaſu nauſkny wōn ſkacž, ſchtož beſche ſpřožniwa, ale ſnadna ſaſlužba. Do kelž beſche jeho Boža rucžka ſajala, njepſchidže do wojaſow. W lēcže 1826 jemu nan tu ſhēžu, w kotrež dženkha hiſchcže bydli, natwari. 1826 ſo wōn woženi. Wōn mējeſche dvě džēcži, jeneho ſhna a jenu džowku. Ta džowka je dawno wumrjela, ſhyn paſ je hiſchcže živy a hižom 43 lēt w tej ſamej fabrizy džēla. 1879 ſwjeczeſche Apelt ſe ſwojej mandželſkej ſkoty kwaſ. W ſwojim zhlym žiwjenju je ſo wōn jenož dwōjzy po želeſnizy wjeſl a to do bliſkeho Dittersbacha. 31. meje t. l., dhžyž kral mēſtacžko wophta, bu wōn kralej pſchedſtajeny. Kral ſo dlējſchi czaſ je ſtarzom roſrēcžowafche a jemu ruſu kōcžeſche. Pſchjipomnicž ſo hiſchcže dyrbi, ſo je Apelt pod wſchitkimi ſaſtkimi kralemi živy byl. W lēcže 1806 bu dotalny kurwjerch Bjedrich Auguſt III. přeni ſaſſki kral. Nětko je kral Bjedrich Auguſt 7. ſaſſki kral. Wōh wobradž lubemu ſtarzej rjany wjecžor žiwjenja a mērny dompucž.

— W Kottenheidže je ſo nowa ſchula, kotraž je drje najmjeſſcha w Saſſkej, poſwjecžila. Do njeje 12 džēcži khodži. Wona je wošebje ſa hajniſchich ſaſtojniſkow a lēpných džēlacžerjow, kotſiž tu wſhōzy ležanu wjeſl ſ wjetſcha wobhdla.

— Wjeſela pomjeſcž klincži pſches ſwēt. W Portſmoucže je ſo mēr mjeſ Japanſkej a Ruſkej ſcžiniſ. Bohu budž džaf, ſo je krejſſchelecža kōnž.

Daliſche dobrowōlne dary ſa wbohe armeniſke ſyrotky.

Pſches knjeſa ſararja ryczerja ſakuba:

S. S. ſ E. . . . . 3 hr. — np

W mjenje wbohich ſyrotow wutrobny džaf.

Gōlcž, redaktor.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjeſow duchowných, ale tež we wſchēch pſchedawarňjach „Eſerb. Nowin“ na wſbach a w Budyſchinje doſtacž. Na ſchtwōrcž lēta placži wōn 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.